तान्तु दृष्ट्वा द्विजसुतश्चारुरूपां वरूथिनीं ।
सोपचारं समागम्य वाक्यमेतदुवाच ह ॥ ४३ ॥
का त्वं कमलगर्भाभे कस्य किंवानुतिष्ठसि ।
ब्राह्मणोऽहमिहायातो नगराद्रुणास्पदात् ॥ ४४ ॥
पादलेपोऽच मे ध्वस्तो विलीनो हिमवारिणा ।
यस्यानुभावादचाहमागतो मदिरेक्षणे ॥ ४५ ॥

वरूथिन्युवाच ॥

मौलेयाहं महाभागा नाम्ना ख्याता वरूथिनी ।
विचरामि सदैवाच रमणीये महाचले ॥ ४६ ॥
साहं त्वद्दर्शनाद्विप्र कामवक्तव्यताङ्गता ।
प्रशाधि यन्मया कार्य्यं त्वदधीनास्मि साम्प्रतं ॥ ४७ ॥

ब्राह्मण उवाच ॥

येनोपायेन गच्छेयं निजगेहं शुचिस्मिते ।
तन्ममाचक्ष्व कल्याणि हानिर्नोऽखिलकर्म्मणां ॥ ४८ ॥
नित्यनैमित्तिकानान्तु महाहानिर्द्विजन्मनः ।
भवत्यतस्त्वं हे भद्रे मामुद्धर हिमालयात् ॥ ४९ ॥
प्रशस्यते न प्रवासो ब्राह्मणानां कदाचन ।
अपराद्धं न मे भीरु देशदर्शनकौतुकं ॥ ५० ॥
सतो गृहे द्विजाग्रस्य निष्पत्तिः सर्व्वकर्म्मणां ।
नित्यनैमित्तिकानाञ्च हानिरेवं प्रवासिनः ॥ ५१ ॥
सा त्वं किं बहुनोक्तेन तथा कुरु यशस्विनि ।
यथा नास्तं गते सूर्य्ये पश्यामि निजमालयं ॥ ५२ ॥

Digitized by Google